

РЕШЕНИЕ

№ 2744

гр. София, 04.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 21.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2260** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.2 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Д. Х. Д. срещу мълчалив отказ на Главния прокурор на Република България по заявление за достъп до обществена информация вх.№ 126/20 от 20.01.2020г.

Жалбоподателката моли за отмяна на оспорения отказ като незаконосъобразен, тъй като търсената информация има характера на обществена такава, адресатът на заявлението е задължен субект по смисъла на закона и е следвало да се произнесе в сроковете и по начините, посочени в закона. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържа чрез адв.С., която претендира присъждането на разноски по представен списък. Подробни съображения по съществуването на спора са изложени в писмени бележки.

Ответникът по оспорването, чрез юрк.К. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде отхвърлена по съображения, изложени в писмено становище, което представя. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Възразява срещу прекомерността на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата

основания и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и което е неблагоприятно засегнато от него, т.е. при наличие на правен интерес от оспорването, в преклузивния срок по чл.149, ал.2 АПК. Съгласно последната разпоредба мълчаливият отказ или мълчаливото съгласие може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе. От своя страна разпоредбата на чл.28, ал.1 ЗДОИ предвижда, че заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация се разглеждат във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране. В случая не се констатира удължаване на срока за произнасяне в хипотезите по чл.30 и чл.31 ЗДОИ, предвид което и с оглед обстоятелството, че процесното заявление за достъп е подадено на 20.01.2020г., срокът за произнасяне по него е до 03.02.2020г., вкл. Съответно от изтичането му и при липса на произнасяне на адресата, срокът за обжалване на мълчалив отказ изтича на 04.03.2020г. В конкретния случай жалбата, по която е образувано настоящото производство е заведена в деловодството на ответника на 17.02.2020г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Административното производство е образувано по подадено от жалбоподателката по пощата заявление за достъп до обществена информация, заведено с вх.№ 126/20 от 20.01.2020г., с което тя е поискала предоставянето по реда на ЗДОИ на следната информация: инструкция за деловодната дейност и документооборота в прокуратурата на Република България; пълен списък на наименованията на влезите в сила и действащи инструкции и указания на главния прокурор, издадени на основание чл.138, т.6 от Закона за съдебната власт. Поискано е информацията да бъде предоставена на посочен в заявлението електронен адрес.

Страните не спорят, че в срока, предвиден в разпоредбата на чл.28, ал.1 ЗДОИ не е последвал изричен акт, поради което жалбоподателката е оспорила по съдебен ред мълчалив отказ по подаденото от нея заявление.

Правото да се търси и получава информация по чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България обхваща задължението на държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България, да осигуряват достъп до общественозначима информация. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществения сектор са уредени в ЗДОИ.

Съгласно чл.3, ал.1 ЗДОИ задължени субекти за предоставянето на обществена информация са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България, а според ал.2, т.1 на с.р. този закон се прилага и за достъп до обществена информация, която се създава и съхранява от публичноправни субекти, различни от тези по ал.1, включително публичноправните организации. Следователно ответникът е задължен субект по см. на посочената разпоредба във вр. с чл.137 ЗСВ, вр. чл.138, т.1 ЗСВ.

Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други

материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно общественения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация бива официална – информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10 ЗДОИ/ и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11 ЗДОИ/. Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез обнародването ѝ, а достъпът до служебна обществена информация се предоставя по реда на този закон, като законът предвижда ограничение – когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение /мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации/ и когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи – чл.13, ал.2 ЗДОИ. Освен посочената разпоредба, законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по чл.37, ал.1 ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ за предоставяне на обществена информация - когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Анализът на разпоредбата показва, че изключение от посоченото правило е допустимо само в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3, като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на чл.37, ал.1, т.1 и т.2 ЗДОИ задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т.6 ДР ЗДОИ.

В настоящия случай, предвид посоченото по-горе и съдържанието на търсената от заявителя информация, същата има характера на служебна обществена информация по см. на чл.11 вр. чл.2, ал.1 ЗДОИ, съответно за ответника е възникнало задължението да разгледа подаденото от жалбоподателката заявление за достъп до обществена информация и да се произнесе по него по начина и в сроковете, регламентирани в закона, като съгласно разпоредбата на чл.38 ЗДОИ, административният орган в случай на отказ е следвало да издаде мотивирано писмено решение за това.

Видно от доказателствата по делото, ответникът не е предоставил исканата от заявителя информация, но не е постановил и мотивирано решение за отказ за предоставянето ѝ. Липсата на отговор от ответника в законово определения срок формира мълчалив отказ по см. на чл.58, ал.1 АПК във вр. с чл.28, ал.1 ЗДОИ, като по този начин той не е спазил изискуемата от закона форма – писмената и е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила. С оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимия материален закон /предмета и целта на закона/ и при изричната разпоредба на чл.28, ал.2, чл.38 и чл.39 ЗДОИ за формата и съдържанието на решението, както и за връчването му, е налице

императивна законова разпоредба, която изисква и задължава субектите по чл.3 от закона да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация.

По изложените съображения е налице незаконосъобразност на оспорения мълчалив отказ по подаденото от жалбоподателката заявление, който следва да се отмени и да се задължи административния орган да постанови писмено решение за предоставяне на достъп до търсената обществена информация, за което да уведоми писмено заявителя.

За пълнота следва да се посочи, че актуализирането на инструкцията, посочена в т.1 от заявлението, не е основание да бъде постановен отказ за предоставянето ѝ. По отношение становището на ответника относно информацията по т.2 от заявлението, то е следвало да се укаже къде се намира информацията и как може да бъде достъпена, но не и задълженият субект да мълчи.

По отношение на разноските, с оглед изхода на спора, съдът следва да присъди такива на жалбоподателката в размер на 510 лева, от които 10 лева за заплатена държавна такса по оспорването и 500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. Същото, обратно на твърденията на пълномощника на ответника, не е прекомерно по своя размер, с оглед разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2, чл.174 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. Х. Д. мълчалив отказ на Главния прокурор на Република България по заявление за достъп до обществена информация, заведено с вх.№ 126/20 от 20.01.2020г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за произнасяне с изричен акт по подаденото от Д. Х. Д. заявление за достъп до обществена информация, в срок до 14 дни от влизане в сила на настоящото решение.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на Д. Х. Д. сумата в размер на 510 /петстотин и десет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, по арг. от чл.40, ал.3 ЗДОИ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: